

[Kai Moltke.]

som vil kunne blive fortolket, som eventuelt kan blive sendt til højesteret, og alt det andet. Men giver man kommunerne forkøbsret, eller som her, fastsætter en ren og skær tilbudspligt, skulle man, hvis man ikke enes om en pris, og hvis de jorder, der her er tale om, ligger uudnyttede hen, somme tider ikke være bange for, når man ellers er særlig interesseret i fællesmarkedet, at se uden for landets grænser. I Frankrig har man f. eks. i jordlovgivningen en bestemmelse om, at hvor der foreligger et tilbud fra de offentlige myndigheder i de såkaldte byudvidelseszoner og en handel ikke finder sted inden for en vis tids forløb, er der en progressivt stigende grundskyldpromille år for år, som gør, at salgslysten på rigtigere betingelser fremmes. Jeg synes i og for sig, at en differentieret grundskyldpromille netop i sådanne zoner, som der her er tale om: landbrugsjord, som glider ind i byggezoner, vil være en af de ting, som virkelig kunne skabe garanti for, at priserne bringes nedad. En sådan kombineret af grundbeskatning og tilbudspligt savner jeg ganske i og for regeringens forslag, og det be-
tragter jeg som en fejl.

Det andet spørgsmål vedrører den omstridte bestemmelse om bortsalg af parceller på under 6.000 m². Det er jo noget, vi ikke alene støder på her, det er noget, vi nu skal til at eksperimentere med. Vi kender det fra loven om den såkaldte kapitalvindingskat, loven om særlig indkomstskat. Det foreligger i alle de områder, hvor vi har de grunde, som ved salg almindeligvis ville falde inden for en sådan afgift; vi har dette pragtfulde salg i hele hovedstadsområdet af de såkaldte koteletgrunde. Gennem koteletgrundene har man i vid udstrækning forhindret, at loven får den effektivitet, får den beskedne virkning, den ellers havde mulighed for.

Jeg tror, det var venstres ordfører, hr. Ib Thyregod, som gav udtryk for, at der kan ligge en fare i det, hvis et konsortium eller den samme mand opkøber alle sådanne smågrunde. Det vil jeg da virkelig indrømme er en stor fare, men så mener hr. Ib Thyregod, at vi automatisk vil komme i den situation, at der er tale om spekulationsøjemed, som man vil kunne ramme juridisk. Ja men er der i grunden nogen, der rigtigt

har undersøgt, hvordan ejendomsforholdene ligger med hensyn til de gårde, som her kommer i betragtning? Der har i de sidste år i stigende grad været drevet den praksis af såkaldte bylandmænd, at de i vid udstrækning overtager sådanne frie jorder, som hidtil har været udnyttet til landbrug. Ja men så drejer det sig altså her om det samlede areal, om, at her kan sådanne jorder, købt måske i en enkelt mands navn, men i virkeligheden finansieret af et konsortium, udstykket i parceller, blot de ikke overskrider den størrelse, som her er nævnt. Jeg tror, at somme tider skal vi se praktisk på, hvad vi har erfaret på disse områder; jeg mindes endnu den skønne historie om, at en enkelt murermester på et tidspunkt, hvor mange erhvervsdrivende klagede over manglende indtægter, manglende kontanter, og at det kneb med kredit, opkøbte ikke færre end 18 gårde i Køge Bugt-egnen. Hvordan vil det komme til at ligge i tilfælde, hvor jorden allerede er erhvervet af en enkelt mand og et konsortium? Her er dog smuthuller, som selv hr. Poul Schlüter og hr. Ib Thyregod må se praktisk i øjnene, for det er jo ikke et samfund, hvor der udelukkende sidder landmænd, som er ved at gå neddem og hjem, fordi statshjælpen ikke er tilstrækkelig høj. Der har allerede fundet en række ommanøvreringer, omposteringer, sted i disse tilfælde, som må tages med i betragtning, hvis der skal føres en realistisk jordpolitik.

Her forekommer det mig, at udvalget i og for sig i sin betænkning, i sine undersøgelser af spørgsmålene, står temmelig blankt netop med hensyn til, hvordan det ser ud med ejendomsforholdene og ejerskifterne i de områder, hvor der er mest brug for at fremskaffe byggejord osv.

Det sidste spørgsmål, jeg skal tage fat på, er finansieringen. Det er blevet anført, at det ikke er meningen, at kommunerne, når de køber et stykke jord og gør det bygge-
modent til boligformål, skal blive ved med at have det. Det er i virkeligheden imod teorien om, at der her ligger en hæderlig opgave for kommunerne på et tidspunkt, hvor det kniber med kontanter, hvor det kniber med kredit til en rimelig rente, at de da ikke skal tilslutte sig grundspekulanternes rækker ved at begynde salg, hvor de burde bevare disse grunde mod senere spekulation, mod senere